

אשתו של סנדריל לא היתה אותה שעה בביתה.

- צפרא טבא, סנדריל! מה לך, חביבי, שכך נפשך עגומה? - אמר בנימין בכניסתו, מורה באצבעו לסנדריל על לחיו - האות הזה לך מה? כלום הוא עוד הפעם מעשה ידיה של זו? ... היכן היא, הפלונית שלך?

- בשוק.

- טוב ויפה מאוד! - קרא בנימין מרוב שמחה - הגח, חביבי, את הבולבוסים שלך ובוא ונתיחד בחדר ... ואיש אין שם? אין לי עתה חפץ באיש עומד על גבנו - רצוני לגלות לך את לבי, יותר לא אוכל להתאפק, דמי רותחים בקרבי ואלוך תשוקתי. מהר ובוא אחרי. שמא תבוא היא בינתיים ותפסיק אותנו באמצע.

- רצונך במהרה, יהא במהרה. מה איכפת לי? - אמר סנדריל ונכנס לתוך החדר.

- סנדריל - פתח בנימין ואמר - אמור לי, יודע אתה מה הוא שם... מחוץ לבטלון, שם... שם?

- יודע אני ויודע, הפונדק מרוחה שם, בו אתה מוצא פעמים מעט יי"ש מן המוכחר.

- שוטה שבעולם, כנגד מקום רחוק אני מדבר, רחוק הרבה מזה.

- עוד רחוק יותר מן הפונדק הזה? - אמר סנדריל משתומם - לא, מקום רחוק מאותו הפונדק איני יודע. ואתה, בנימין, אתה יודע?

- אם אני יודע? תשאלני. מה שאלה היא? יודע אני ויודע. אכן שם ישוב העולם נגלה בכל כבודו! - קרא בנימין בהתלהבות, כקולומבוס בשעתו, בשעת מציאת אמריקא.

- ומה זה שם?

- שם, שם - נתלהב בנימין, מתגעגע ואומר - שם שפיפון, שמיר...

- אותו השמיר, שבו היה שלמה המלך בוקע את האבנים לכנין בית-המקדש? - נכנס סנדריל לתוך דברי בנימין ושאל בתמימות.

- כך, כך, רחימאי, הכל שם. שם כל המקומות, אותם המקומות... ואף ארץ-ישראל שם... רצונך להיות שם?

- ואתה רוצה?

- מה שאלה היא? רוצה אני ורוצה, וגם אהיה שם במהרה.

- מקנא אני בך, בנימין, שם תמלא כרסך בחרובים ובתאנים ובתמרים. אשריך וטוב לך!

- גם אתה, סנדריל, בידך לאכול מפרי הארץ כמותי. יש לך, שוטה, חלק בארץ-ישראל כמותי.

מנדלי מוכר-ספרים מסעות בנימין השלישי